

«Λόγοι που συνηγορούν υπέρ της Αξιολόγησης των Εκπαιδευτικών»¹

Του Μπέμμη Ιωάννη , Φιλολόγου

Πολλοί είναι οι λόγοι που συνηγορούν στην αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και οι υποστηρικτές της προτείνουν κριτήρια και διάφορες μεθόδους, όπως θα δούμε στις επόμενες ενότητες.

Οι μελετητές λοιπόν, που υποστηρίζουν την αναγκαιότητα του συστηματικού ελέγχου της προόδου των μαθητών, ισχυρίζονται ότι η αξιολόγηση διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στην κοινωνία αλλά και στην ίδια την εκπαίδευση. Ταυτόχρονα θεωρούν ότι είναι ουτοπική η προσπάθεια που αποβλέπει στην κατάργηση του θεσμού της αξιολόγησης για λόγους κοινωνικούς και παιδαγωγικούς². Και όσον αφορά στην **κοινωνική διάσταση** της εκπαίδευσης παρατίθεται η άποψη³ ότι καθώς η πρόοδος της επιστήμης αλλάζει την όψη του κόσμου, το εκπαιδευτικό σύστημα δεν μπορεί να έχει ως μοναδικό σκοπό του τη διάδοση μιας γενικής κουλτούρας. Έτσι, η αξιολόγηση είναι απαραίτητη, γιατί αποτελεί εγγύηση κατά κάποιον τρόπο για τη μόρφωση που ο κάθε απόφοιτος αποκτά. Επίσης ένας άλλος κοινωνικός λόγος συνίσταται στο ότι η κοινωνία έχει ανάγκη να ελέγχει κατά πόσον οι άνθρωποι που διαχειρίζονται τη δύναμη της επιστήμης έχουν τις απαραίτητες γνώσεις. Άλλωστε, η ίδια η ζωή μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι μια διαρκής εξέταση, αφού εκούσια ή ακούσια εξεταζόμαστε, ελεγχόμαστε και κρινόμαστε από τους άλλους, φίλους προϊσταμένους, κοινωνία και δεχόμαστε ή και αντιδρούμε στο αποτέλεσμα αυτών των εξετάσεων και αξιολογήσεων.⁴

Ακόμη, οι διεξαχθείσες έρευνες για την κοινωνική αναγκαιότητα της αξιολόγησης, «αποφαινόνται» ότι η επιτυχία του εκπαιδευτικού στο ρόλο του προδιαγράφει εν πολλοίς την επιτυχία της όλης εκπαιδευτικής λειτουργίας. Κι αυτή η επιτυχία πρέπει να προεξασφαλίζεται και να διευκολύνεται μέσω κάποιων διαδικασιών, μια από τις οποίες είναι σαφώς και η αξιολόγηση του εκπαιδευτικού και του ρόλου του.

---

¹ Το παρακάτω κείμενο αποτελεί απόσπασμα της Διπλωματικής μου εργασίας με θέμα: « Η αξιολόγηση του Εκπαιδευτικού και του Μαθητή»

² Τσαγκαρλή-Διαμαντή , ό.π.,σ.24

³ Κασσωτάκη , Μ., ό.π.,σ. 35-36.

⁴ Δημητρόπουλος ,Ε,ό.π.,σ.234

Κατά συνέπεια μέσω της αξιολόγησης ο εκπαιδευτικός αναλαμβάνει το δικό του μερίδιο κοινωνικής ευθύνης αναφορικά με την επιτυχή λειτουργία της του εκπαιδευτικού θεσμού, της αποτελεσματικής χρήσης των διαθέσιμων πόρων και ακόμη περισσότερο σε σχέση με την πρόοδο και επίδοση του ίδιου του μαθητή.⁵

Πέραν της κοινωνικής διάστασης της αξιολόγησης του εκπαιδευτικού, οι υποστηρικτές της θεωρούν ότι υφίστανται εξίσου σημαντικοί **παιδαγωγικοί λόγοι** που καθιστούν τη διαδικασία αναγκαία, εστιάζοντας περισσότερο στην αξία της ανατροφοδότησης που μπορεί να αντλήσει ο εκπαιδευτικός από το αποτέλεσμα της αξιολόγησης, που μπορεί άριστα να συνδυαστεί με την (αυτο)καθοδήγηση και τη Συμβουλευτική διαδικασία, και να δώσει μια ευκαιρία επανεξέτασης πολλών από τις θέσεις και τις πρακτικές του εκπαιδευτικού, με την προϋπόθεση, όμως, να γίνει με ενδεδειγμένο τρόπο και να αντιμετωπιστεί καλόπιστα και από τους αξιολογούντες και από τους αξιολογούμενους.⁶

Επιπρόσθετα, η σχετική βιβλιογραφία (Miller,1972, Gage, 1959), θεωρεί ότι ο μηχανισμός της αξιολόγησης του εκπαιδευτικού που αναγνωρίζει τις ικανότητες και τις δεξιότητες των εκπαιδευτικών αποτελεί μια παρωθητική διαδικασία, αφού του παρέχει τη δυνατότητα τόσο της διάγνωσης και θεραπείας των αδυναμιών τους, όσο και της επαγγελματικής ανάπτυξής του.

Επομένως, με τον τρόπο αυτό η αξιολόγηση συμβάλλει στην τόνωση της αξίας της διδασκαλίας, στη μεγαλύτερη αναγνώριση της προσφοράς των εκπαιδευτικών, και κατά προέκταση στην καλύτερη μάθηση των μαθητών (Manaut, Palmer, Hidlebaugh, 1976, σ.21). Προς την ίδια κατεύθυνση ο Creemers (1994) αποκαλύπτει ότι οι επιδόσεις των μαθητών εξαρτώνται σε πολύ μεγάλο βαθμό από τις προσεγγίσεις που υιοθετούνται και τις δραστηριότητες που λαμβάνουν χώρα στην τάξη και λιγότερο από τις δραστηριότητες που πραγματοποιούνται εκτός σχολείου, ενώ, σύμφωνα με τους Kyriakides, Campell και Cristofidou (2002), η πρόοδος του μαθητή καθορίζεται κυρίως από την ποιότητα της αλληλεπίδρασης εκπαιδευτικού και μαθητή.

Από τα παραπάνω προκύπτει ότι η συνεισφορά της αξιολόγησης στην εκπαίδευση εγγράφεται σε τρεις τομείς : 1) στον παιδαγωγικό – μορφωτικό (τομέ-

---

⁵ Τσαγκαρλή-Διαμαντή, ό.π.,σ.24

⁶ Δημητρόπουλος,Ε, ό.π., σ.235

α), που αποβλέπει στη βελτίωση της παιδαγωγικής σχέσης, των διδακτικών τεχνικών και των τεχνικών μάθησης και κοινωνικοποίησης , 2) στο διοικητικό-πρακτικό (τομέα), που αποβλέπει στη διαχείριση των διοικητικών θεμάτων, που συνδέονται με την οργάνωση, διοίκηση και το σχεδιασμό της εκπαιδευτικής πολιτικής των σχολικών μονάδων και την υπηρεσιακή εξέλιξη και επαγγελματική ανάπτυξη των εκπαιδευτικών (Δημητρόπουλος Ε., 2000), 3) στον κοινωνικών-οικονομικών πόρων (τομέα), που αποβλέπει στην αξιοποίηση των διαθέσιμων πόρων για την εκπαίδευση, την αποδοτικότητα και την αποτελεσματικότητά της (Κουτούζης , 1999).